

Egenpresentasjon - spørsmål fra Oslo bispedømmeråd

1. Hva gir deg lyst til å være biskop i Oslo? Hva er din motivasjon?

Jeg tror jeg har egenskaper og evner som prest og leder, både åndelig og strategisk, som vil være viktig for en biskop i Oslo bispedømme i tiden fremover.

Jeg kjenner kirken godt, fra alle faser av livet, har en solid prestetjeneste bak meg, noe forskningserfaring innen praktisk teologi, videreutdanning i ledelse og erfaring som leder under nåværende biskop. Å gå inn i nye lederoppgaver for kirken, vil være et privilegium.

Samtidig har jeg stor glede av å få til ting sammen med andre. Dette er en stor drivkraft i mitt arbeid og noe som også vil være helt vesentlig for å kunne stå i en tjeneste som biskop for kirken.

Kirkens kallstanke og den nominasjonsprosessen som nå pågår gjør meg motivert for, og trygg på, at jeg kan gå inn i en tjeneste som biskop i Oslo bispedømme – i Døvekirken, Asker, Bærum og Oslo.

2. Hva mener du er biskopens viktigste oppgaver

Biskopen er en viktig strategisk leder og symbolbærer for kirken. I det daglige har Oslo biskop en svært viktig rolle som medlem av bispedømmerådet, leder for åtte proster og gjennom sin samledelse med stiftsdirektøren. Viktig er også biskopens ansvar på et nasjonalt nivå som medlem av bispemøte og kirkemøtet. I alt dette kreves det en evne til å sette retning, få med seg andre, skape fremdrift, gjøre kirken synlig og tydelig i hele samfunnet og løfte opp kirkens budskap på mange ulike arenaer.

I kirken er det et stort lokalt engasjement og svært mange har stor kjærlighet til egen lokalmenighet: Frivillige, folkevalgte og ansatte, de som går til gudstjeneste og mange, mange flere. Det finnes videre mange andre ledere på ulike områder og nivåer, som MR-ledere, sokneprester, dagligledere, proster, kirkeverger og FR-ledere. Som biskop er det viktig å bidra til å skape et stort «vi» som kan gjøre kirken tydeligere i samfunnet og relevant for enda flere.

3. Hva er kirkens hovedutfordringer i dag og i tiden framover, slik du ser det?

Kirkens oppdrag er alltid det samme: Å gjøre Guds evige nærvær og kjærlighet synlig for mennesker og et sted for tilhørighet, tro og tjeneste i verden. Men det er en vedvarende utfordring å løse dette oppdraget på ny og på ny. Kirken må formidle troen på en slik måte at den gir svar til menneskers livsspørsmål og kjennes relevant i liv og hverdag. Den må være romslig nok til at vi kan komme som hele mennesker, og samtidig ha et budskap som er tydelig nok til å gi håp i møte med virkeligheten, i møte med liv og død.

I Oslo bispedømme og i hele vårt sekulære samfunn er det i dag svært mange som mangler grunnleggende kunnskap om kristen tro og kjennskap til våre menigheter. Dette er med å bidra til at mange også er litt likegyldige til kirken. Den kjennes ikke relevant.

Derfor må kirken ta grep for å bli en tydeligere formidler av troen på den oppstandne Jesus Kristus, slik at tro skapes og at kirken kan oppleves som et sted der det er rom for den

enkelte. Jeg tror kirken som fellesskap må tydeliggjøres og ufarliggjøres, blant annet gjennom åpne kirker, tilgjengelige, tydelige og levende ritualer og vår omsorg for hverandre.

Samfunnet står foran mange utfordringer fremover, og usikkerhet for morgendagen preger mange av oss. I 1000 år har kirken vært med å bygge demokrati og samfunn i Norge. Dette er ikke et mindre viktig oppdrag i årene som ligger foran. Verdier er ferskvare, og et trygt demokrati må stadig bygges og tas vare på. Derfor har kirken også en viktig oppgave i å gjøre den kristne tro og tradisjon synlig som kulturbærer og fundament for samfunnet.

Som en del av dette, i et sekulært og mangfoldig samfunn, er det også viktig at kirken er en brobygger og en engasjert og god samtalepartner i dialog med mennesker av ulik tro og ulike livssyn.

4. Hva vil du legge mest vekt på for å ivareta biskopens rolle som kirkelig leder med tilsynsansvar i bispedømmet?

Som leder er det viktig å kunne se, inspirere, trygge og gjøre stolte. Dette innebærer også å å sette en tydelig retning, slik at kirken i hele Oslo bispedømme kan kjenne at vi står sammen som et lag. Å være kirke er noe vi *gjør* sammen. Både ansatte, folkevalgte og frivillige. Og det er noe vi *er* sammen med alle som hører til. Biskopen er også en symbolbærer som skal være med å synliggjøre dette, og gjennom forkynnelse og gudstjenesteledelse, på visitaser og i andre sammenhenger, utøve biskopen et viktig tilsynsansvar.

Ledelsen av prostene er en svært viktig del av biskopens ledelse. Det er viktig å motivere og styrke dette fellesskapet slik at vi sammen kan lede, inspirere og motivere alle i den lokale kirke til å sammen løfte frem visjonen om mer himmel på jord der mennesker lever og bor på nye måter og til flere mennesker.

5. Hvilken kjennskap har du til Oslo bispedømme og hva setter du særlig pris på her?

Jeg har bodd i Oslo i snart 30 år og har hele min prestedtjeneste fra Oslo bispedømme; Først gjennom et vikariat som barne- og ungdomsprest, så et vikariat som studentprest ved Diakonhjemmet høgskole og så i 18 år som prest i menighet før jeg ble prost i Bærum i 2022.

For meg er Oslo «hjemme». Her har mine to barn vokst opp – i et trygt nærmiljø, i en storby med mangfold og muligheter og tett på naturen. Jeg setter pris på alt det byen har å by på: Urban og travel, boligområder og ulike lokalmiljø, rekreasjon ved kysten og på fjorden – og med tiden har jeg hvert lært meg å bli glad i marka. Turer i asfaltjungelen, langs kysten og i skogen utfyller hverandre og har hver sine kvaliteter.

Som prost i Bærum og gjennom fellesskapet med de andre prostene har jeg blitt kjent med hele vårt bispedømme på en ny måte – et bispedømme som strekker seg ut av byen til mange ulike lokalmiljø og til døvekirken og døves språk og kultur i hele vårt langstrakte land. I Oslo bispedømme har vi alt!

6. Hvilke visjoner har du for Oslo bispedømme og Den norske kirke framover og hva vil være ditt særlige bidrag for å styrke folkekirken?

Min langtidsvisjon er at folkekirken skal være sterk og robust også om 50 år. I dag lever vi i et sekulært samfunn der mange har mistet sin tilhørighet til kirken. Kirkens arbeid og troen på Jesus må gjøres mer kjent og den må synliggjøres og tydeliggjøres som et trosfellesskap som

gir håp og tilhørighet og et åpent og hellig rom hvor vi kan kjenne oss løftet av noe som er større enn oss selv.

Kirken trenger ledere som kan klare sette retning for fremtiden. Vi må samle oss om vårt viktigste oppdrag. Lokalkirken må styrkes, tydeliggjøres og ufarliggjøres, slik at flere kan bli kjent med kristen tro og tradisjon og finne en naturlig plass som en del av kirkens fellesskap. Gudstjenesten må styrkes og tydeliggjøres som et samlingspunkt og utgangspunkt for hele kirkens liv.

I Oslo bispedømme er det et stort mangfold som gir mange muligheter for enkeltmennesket. På sitt beste gjør dette det lettere å finne seg steder for tilhørighet og mangfoldet kan gi et mer åpent og tolerant samfunn. Samtidig ser vi at alle mulighetene også fører til utenforskap. Det er vanskelig å navigere gjennom livet og mange er urolige for fremtiden. Dette er en utfordring som kirken må være dypt engasjert i. Mangfold kan også føre til polarisering, i stedet for inkludering. Men det ikke lenger en selvfølge at kirken regnes med som en viktig aktør i byggingen av et åpent, trygt og demokratisk samfunn, der alle menneskers likeverd/verdi er helt grunnleggende. For å bygge et livssynsåpent samfunn, med rom for alle, trengs det ledere som både evner å være i dialog med andre, både religiøse og sekulære, og samtidig kan være en tydelig representant for kirken og kristen tro og tradisjon. Kirkens ledere må være tydelige og imøtekommende til stede i det offentlige rom.

7. Beskriv kort din teologiske profil og ditt ståsted i Den norske kirke.

Folkekirken har alltid vært mitt åndelige hjem. I menighetens barne- og ungdomsarbeid, gjennom Norges KFUK-KFUM, fikk jeg muligheter og utfordringer som jeg er svært takknemlig for. Her ble jeg kjent med en tro som bærer. En tro jeg kan hvile i og som samtidig utfordrer meg til å se meg selv og mitt liv i relasjon til mennesker rundt meg.

Som prest har jeg vært opptatt av at kirken alltid møter mennesker midt i liv og virkelighet – og den må gi rom og tilhørighet og et kall til tjeneste for hverandre. I dette ligger det å løfte frem evangeliet på stadig nye måter. Alle som kommer til kirken skal få et møte med Guds nåde og kjærlighet.

Jeg er glad i gudstjenesten og opptatt av at den må styrkes og tydeliggjøres slik at den erfares som et levende fellesskap, med en liturgi som bærer, musikk som åpner opp og preker som kommuniserer inn i samtiden. Gudstjenesten samler oss til et fellesskap uten grenser og sender oss ut til tjeneste for verden og hverandre.

Kirken må også styrke og utvikle andre typer fellesskap og arenaer der mennesker kan finne fellesskap og bli utfordret. Det må legges til rette mange og ulike rom der vi kan komme sammen og oppleve fellesskap, og det må være plass for ulike kulturuttrykk og et rikt musikkliv også fremover.

8. Hva kan du med din kompetanse tilføre bispekollegiet og Bispemøtet?

Å få til noe sammen med andre, er en viktig drivkraft, og ved å stå sammen, utfylle og utfordre hverandre, kan vi få til mye mer.

Jeg har med meg mye verdifull erfaring og kompetanse fra mine år som prest og prost i Oslo bispedømme. Storbyen er preget av det sekulære og mange tilhører andre trossamfunn eller livssyn. Stadig færre kjenner kirken og troen godt – og selv om mange i store dele av bispedømmet fremdeles er medlemmer av Den norske kirke og (delvis) åpne for at kirken har noe å bidra med, tenker også mange at det som skjer i kirken ikke angår dem i særlig grad. De bringer ikke nødvendigvis egne barn til dåp. Både evnen til å forstå og kommunisere inn i denne kirkevirkeligheten, vil være svært viktig for kirken fremover. Inn i dette bringer jeg erfaring og kompetanse.

I 2019 fikk jeg som olavsstipendiat muligheten til å gå inn i spørsmål knyttet til dette med et forskerblikk, noe som både gav meg verdifull kunnskap og innsikt, samt viktig erfaring med teologi som forskingsfag.

Kampen mot apartheid var en viktig del av min identitetsdannelse som ungdom og som student valgte jeg å dra på utveksling til Sør-Afrika. Jeg ønsket å bli utfordret på min egen tradisjon og bli kjent med den såkalte «frigjøringsteologien». Oppholdet der og kunnskapen og erfaringene jeg har derfra, har vært viktig for meg videre, og tydeliggjorde bl.a. hvordan kultur og teologi er nøye vevet sammen, og hvorfor det er viktig å også være kritisk til det som er overlevert innenfor egen tradisjon og en åpenhet for hvordan andre ser, tenker og reflekterer.

9. Hvordan vil du som biskop i Oslo bispedømme ivareta det teologiske mangfoldet i bispedømmet?

Jeg er godt forankret i sentrum av kirkens tro: Troen på en treenig Gud, en radikal kjærlighet i Jesus Kristus og nåden alene. Sammen med en åpenhet overfor hvordan andre ser, tenker og reflekterer, vil jeg på denne måten ivareta det teologiske mangfoldet i bispedømmet.

Som leder vil jeg være tydelig og lydhør på samme tid. Jeg er ikke vag og vanskelig å få tak på, men heller ikke konfronterende og vanskelig å samarbeide med. Jeg er god på menneskemøter og ønsker å møte alle med interesser og respekt. I møte med andre mennesker har jeg noe å lære hver eneste dag! Dette tror jeg er viktige egenskaper i en rolle som biskop og i et bispedømme med stort mangfold av mennesker.

Det er et viktig anliggende for kirken å stadig løfte frem grunnleggende verdier som alle menneskers likeverd, kamp for kloden, arbeidet mot utenforskap og en mer rettferdig verden. Jeg vil være med å løfte frem slike saker på en måte som kan engasjere bredt. Kirken er en svært viktig premissleverandør for verdier, tankesett og kallet til etterfølgelse, men det er ikke nødvendigvis kirken som skal komme med alle de konkrete løsningene.

Når kirken maner til bredt engasjement i samfunnet, må det samtidig knyttes til troen: håpet og nåden. På denne måten vil kirkens diakonale stemme kunne bli viktig inn i alle deler av samfunnet, på tvers av partipolitikk og preferanser.